

czy ustalenie wymiaru świadczenia wyrównawczego powinno zostać przeprowadzone w sposób analityczny, za pomocą oszacowania kolejnych wynagrodzeń, które przedstawiciel handlowy mógłby otrzymać w latach następujących po rozwiązaniu umowy w związku z pozyskaniem przez niego nowych klientów lub znacznym zwiększeniem obrotów handlowych w stosunkach z istniejącymi klientami, i przy wyłączeniu następczym dokonaniu ewentualnych korekt kwoty przy uwzględnieniu przewidzianych w dyrektywie: kryterium słuszności i kwoty maksymalnej, czy też dopuszczalne są inne sposoby ustalania wymiaru świadczenia wyrównawczego, w szczególności metody syntetyczne, które w większym stopniu uwzględniają kryterium słuszności i przyjmują górną granicę wskazaną w dyrektywie za punkt wyjścia do obliczeń. W konsekwencji wskazane pytania prejudycjalne w przedmiocie wykładni przepisów art. 17 i 19 dyrektywy Rady 86/653 z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek muszą zostać przedstawione Trybunałowi Sprawiedliwości”.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof Arnhem, wydanym w dniu 27 października 2004 r., w sprawie N przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantor Almelo

(Sprawa C-470/04)

(2005/C 31/11)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 2 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Gerechtshof Arnhem, wydanym w dniu 27 października 2004 r. w sprawie N przeciwko Inspecteur van de Belastingdienst Oost/kantor Almelo.

Gerechtshof Arnhem zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1.1.1 Czy osoba mająca miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim, która opuszcza to Państwo Członkowskie w celu osiedlenia się w innym Państwie Członkowskim może powołać się w postępowaniu przeciwko Państwu, które opuszcza, na stosowanie art. 18 WE jedynie ze względu na to, że obowiązek oszacowania należności podatkowych związany z jego opuszczeniem stanowi lub może stanowić przeszkodę dla wspomnianego opuszczenia?

1.1.2 W przypadku udzielenia odpowiedzi negatywnej na pytanie 1.1.1, czy osoba mająca miejsce zamieszkania w Państwie Członkowskim, która opuszcza to Państwo Członkowskie w celu osiedlenia się w innym Państwie Członkowskim może powołać się w postępowaniu prze-

ciwko Państwu, które opuszcza, na stosowanie art. 43 WE w przypadku, w którym nie jest od początku pewne lub możliwe do przyjęcia, że będzie ona wykonywać działalność gospodarczą w rozumieniu tego artykułu w owym innym Państwie Członkowskim? Czy dla udzielenia odpowiedzi na wcześniejsze pytanie ma znaczenie fakt, że działalność ta będzie wykonywana w przewidywalnym okresie czasu? W przypadku odpowiedzi twierdzącej, ile może wynosić ten okres czasu?

1.1.3 W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1.1 lub 1.1.2, czy art. 18 WE lub art. 43 WE sprzeciwia się spornemu uregulowaniu niderlandzkiemu, na mocy którego oszacowania należności z tytułu podatku dochodowego i składek na ubezpieczenie społeczne dokonuje się na podstawie przypuszczalnego uzyskania dochodu z tytułu większościowych akcji w spółce jedynie z tego względu, że uznano, że osoba mająca miejsce zamieszkania w Niderlandach, która przestaje być podatnikiem w tym państwie z uwagi na osiedlenie się w innym Państwie Członkowskim, zbyła swoje akcje stanowiące pakiet większościowy?

1.1.4 W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1.3, ze względu na fakt, że dla umożliwienia odroczenia płatności oszacowanych należności podatkowych należy ustanowić gwarancje, czy istniejąca przeszkoda może być zatem usunięta ze skutkiem wstecznym poprzez uwolnienie wspomnianych gwarancji? Czy dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie istotnym jest, czy gwarancje te uwolnione są na podstawie przepisów prawa, czy też na podstawie wytycznej administracyjnej, przyjętej lub nie na szczeblu wykonawczym? Czy dla udzielenia odpowiedzi na to pytanie istotnym jest, że zapewnia się odszkodowanie z tytułu ewentualnych strat powstałych w wyniku ustanowienia gwarancji?

1.1.5 W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 1.1.3 i negatywnej na pierwsze pytanie pkt. 1.1.4, czy można uzasadnić istniejącą w tym przypadku przeszkodę?

Skarga wniesiona w dniu 16 listopada 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-477/04)

(2005/C 31/12)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 16 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez Chiarę Cattabriga i Barry'ego Doherty'ego, działających w charakterze pełnomocników przeciwko Republice Włoskiej.